Obyčejná zastaralá policejní kancelář, na stole omšelá lampička a vedle ní počítač, který má nárok na odchod do starobní důchod. Pondělní ráno komisaře Hamroně by mělo vypadat jako každé jiné. Papírování a telefonáty, ale především ranní káva. Poctivý turek, pevný bod jeho vesmíru. Teprve vůně jeho první ranní kávy ho dokázala dokonale probrat k životu. Když si ji nemohl vypít v klidu a přečíst noviny, tak se mu přestal otáčet jeho pečlivě budovaný vesmír podle předepsaných pravidel. Dával všem jasně najevo, že si nepřeje být rušen, ale pravidelně někdo zaklepal na dveře. Nejinak tomu bylo dnes, kdy jeho ranní idylka trvala jenom několik minut.

„Vstupte!“

“Promiňte pane komisaři,” hlásí se svému nadřízenému policista, který měl včera službu: “Tak to vypadá, že tu máme jedno těžké ublížení na těle.”

“Vypadá nebo se skutečně něco stalo? Hlášení jste sepsal?“

„Ano, máte to v počítači, ve své složce.“

„Dobrá, děkuji. Kdybych něco potřeboval, tak se ozvu,” pokýval uznale hlavou komisař.

„Ehm, a tu dámu nechcete vyslechnout?“

„Říkal jsem vám, že se ozvu. Teď mě prosím nechte chvíli o samotě.“ Než však stačil policista zavřít dveře, zvolal komisař s údivem: „Jakou dámu? Kde se tady vzala?“

„Ona si nedala říct. Je tady již od rána. Že prý s vámi musí mluvit. Ale je pravda, že ten případ je trochu divný.“

„Tak ji přiveďte!“

Během následující půlhodiny, kdy slečna Jolana pusu nezavřela a nepustila ho ke slovu, se dozvěděl i to, co nepotřeboval a na co se neptal. Přitom se na ni díval a snažil se číst v její tváři něco víc, než mu řekla. Ale nedařilo se mu to. Zapsal tedy výpověď a poslal ji domů. Musel konstatovat, že k vlastnímu případu mu toho moc důležitého jediný svědek neřekl. Vše se točilo kolem jednoho jména, Petr.

„Tak toho zatraceného holomka přiveďte, proč tu ještě není?“ zvolal komisař na jednoho ze svých podřízených.

„Víte, já tomu tak nerozumím, nejsem úplně seznámen se všemi informacemi, ale přehodit tu řeku, mě se to nějak nezdá.“

„Jakou řeku?“ zakroutil hlavou komisař. Slečna Jolana mu sice řekla o všech svých známých i příbuzných a spoustu dalších informací včetně označení jasného pachatele, ale o řece nebyla řeč.

Příliš mnoho nejasných myšlenek se mu honilo hlavou. Zkušený komisař, kterým Hamroň zcela jistě byl, věděl, že nesmí nic podcenit. Šel se tedy osobně podívat na místo činu.

Procházel se po jednom i druhém břehu a musel dát svému podřízenému za pravdu. Na první pohled tady něco nehrálo, ale ve své třicetileté praxi u policie toho zažil už tolik divného, že nerad dělal urychlené závěry.

„Okolo řeky je klid, těžko existuje nějaký svědek. A když ano, kde ho hledat?“ rozhlížel se po okolí. O kousek dál bylo sice několik bytových domů, ale tam si lidé žili svým každodenním životem. Z otevřených oken se ozývaly zvuky televize, rádia, štěkání psa i různé útržky vět. Komisař to chvíli pozoroval a poslouchal, ale nakonec usoudil, že tudy také cesta nevede. Je to daleko od místa činu. A pozorovat dění na druhé straně řeky? K tomu by byl zapotřebí dalekohled. Když bude nejhůř, tak tam někoho pošle, ale zatím to nepovažoval za důležité.

Po návratu do kanceláře konstatoval, že takový případ ještě neměl. Bylo na tom cosi nepřirozeného a on nevěděl, co. Čím více na to myslel, tím mu připadalo, že se mu něco vybaví, ale ono ne.

Nechal si přivézt Petra, údajného pachatele. Chvíli si s ním povídal, a především ho pozoroval. Překvapilo ho slušné vystupování a oblečení. Neušel mu jediný jeho výraz, jediný jeho pohyb. Ale hned na úvod se dozvěděl, že má jasné alibi.

„Vidím, že mi moc nevěříte? Ani se nedivím. Umím si představit, co vám o mě napovídala má bývalá.“

„Možná nevěřím, možná ano. Věřit nepatří k mé práci. Dáte si kávu?“ zeptal se komisař.

„Proč to děláte? To přeci není běžné?“

„Co vám na tom připadá zvláštní?“ podíval se vážně komisař.

„Nezvyšujete hlas, v klidu posloucháte, nabízíte mi kávu…Není to náhodou ta policejní metoda…no, jak se jí říká….cukr a bič! Nejdřív mě obviňujete, zkoušíte na mě vaše triky, pak jenom naznačujete, abyste mě vzápětí uklidnil. Na oběd mě nepozvete?“

„Já jsem vás nikdy neobvinil. Snažím se pouze zjišťovat potřebné informace a urovnávat si fakta, která se dozvím,“ usmál se komisař.

„Pokládáte mi jednu otázku za druhou. Neměl bych mít advokáta?“

„Jestli se pokládáte za podezřelého, tak ano.“

„A za koho mě pokládáte vy?“

„Za člověka, který mohl, ale nemusel něco udělat.“

„Je úplně jasné, že mě podezříváte!“

„Já nikoho nepodezřívám. Pouze si dělám svoji práci.“

„A při ní mě určitě chcete přesvědčit, abych se přiznal. Ale já jsem vám říkal, že mám alibi. Můžete se přesvědčit. A tu kávu si dovolím odmítnout, potřeboval bych jít. Jestli mě tedy nezadržíte?“

„Můžete samozřejmě jít, ale neopouštějte město.“

Když bral Petr za kliku, tak ho ještě komisař zastavil se slovy: „Vy jste se znali?“

„Ano.“

„A proč jste mi o tom neřekl sám?“

„Jak jsem mohl vědět, že to je důležité.“

„U vyšetřování závažného trestného činu je důležité všechno, nikdy nelze totiž předvídat, k jakým závěrům může tato informace nakonec člověka dovést.“

„Vy jste se ale neptal. Takže jsem nic neskrýval. Ostatně tady ve městě se zná navzájem mnoho lidí.“

Komisař pokýval hlavou a dal tím najevo, že může odejít. Jakmile se zavřely dveře, začal přemýšlet o dotyčném a informacích, které se dozvěděl. Připadal mu dost inteligentní na to, aby něco takového udělal. Ale také mohl být hodně rafinovaný. Nebyl si vůbec jistý. Přestože se Petr choval slušně, nemohl se ubránit

dojmu, že k němu není úplně upřímný. Možná něco tají, napadlo ho. Alespoň se to dalo vycítit z jeho odpovědí. Každopádně to alibi musí nechat prověřit, i když na první pohled vypadá neprůstřelné. Ale takové už také zažil.

„Takže popořádku," řekl si pro sebe komisař a rozhlédl se po svém stolu: „Moc toho tu nemám. Těžce zraněný mladý muž v nemocnici. Jeho upovídaná slečna, která tvrdí, že jistý Petr přehodil kámen přes řeku a zranil tak jejího přítele Marka, který však zatím nemůže vypovídat. Údajný kámen také nikdo nenašel. Potřeboval bych další informace, které budou doufám potvrzovat ty předchozí…. Nebo také ne."

Následně hledal nějaké mapy a podklady z Povodí Ohře, ale potřeboval mít jistotu o šířce řeky při stávajícím průtoku vody. Proto zavolal dva podřízené. Byli to dvojčata. Někteří kolegové tvrdili, že jsou to policisté nevalného rozumu, protože se narodili jedné prostitutce a klaunovi z cirkusu, který tehdy projížděl městem. Komisař si však na ně zvykl a byl s nimi spokojen. Když jim zadal a vysvětlil přesně a jasně úkol, který po nich chtěl, splnili ho perfektně. Na sto procent. Někdy i bohužel navíc. A v tom byl trošku problém, ale komisař byl přesvědčen, že tuto situaci by měli zvládnout bez problémů.

„Nebojte, nechci po vás, abyste se koupali. Stačí si vzít to nejdelší pásmo, které tady máme. Jeden z vás přejde přes nedaleký mostek a poté půjdete společně, ale každý po své straně řeky, až tam, kde se to stalo. Chci mít přesnou vzdálenost místa, odkud to dotyčný mohl hodin, k místu, kde stála ta dvojice."

„Chápete, co po vás chci," dodal komisař, když viděl jejich nejistý výraz.

„A nakonec ještě jednou dokonale prohledáte jak místo činu, tak druhý břeh."

„A co přesně máme jako hledat, šéfe?"

„Všechno a všude, i ve vodě! Vždyť vám to říkám pokaždé. Zlaté pravidlo vyšetřování znamená zaměřit se na stopy, shromáždit důkazy, a pak teprve dělat závěry. Nesmí se nic opomenout. Snad jste již za ta léta pochopili, že je to tak přeci lepší. Člověk nikdy neví. Možná bude případ brzy jasný, ale možná ani večer nebudeme o moc dál s vyšetřováním," dodal komisař.

Poté, co odešli, začal si hledat na internetu informace. Hod kamenem ale nebyla žádná sportovní disciplína. Ostatně, to že se jednalo o kámen, ví pouze od slečny Jolany. Žádný na místě činu nenašel. Zavolal tedy do nemocnice.

„Stav poraněného se nelepší. Kdyby neměl na hlavě čepici a kámen nezbrzdily větve stromu, už by ležel asi jinde," sdělil mu primář.

„Větve stromu? ….Vy máte lepší informace než já," podivil se komisař.

„Ta jeho přítelkyně tady byla jak včera, tak dnes a tu pusu nezavře."

„Asi vás budu muset pane doktore vyslechnout. Samozřejmě vás nepodezřívám, ale vypadá to, že vám slečna Jolana řekla podstatně více důležitějších věcí než mě."

Na takovou vzdálenost je to stejně trefa," řekl si sám pro sebe komisař a ptal se dál doktora: „Potřeboval bych znát přibližnou velikost a váhu toho tělesa, které zranilo dotyčného."

„A věštění z křišťálové koule po mě nechcete?" odpověděl vtipně doktor. „Rána do hlavy tupým předmětem. To vám opravdu nestačí?" zdráhal se i nadále sdělit nějaké přesné údaje, ale nakonec potvrdil komisaři jeho domněnku, že by se mohlo jednat o menší těleso o váze asi 2 kg a průměru přibližně 5 cm. Ale všechny údaje jsou bez záruky.

Mezi oblíbené předměty komisaře patřila matematika, a to jak na gymnáziu, tak na vysoké škole. Na rozdíl od atletiky, o které toho moc nevěděl. Zločin samozřejmě není matematická úloha, kdy se lze pomocí určité definice dopátrat k neznámé, ale v tomto případě věděl, že počítat bude potřeba.

Pro jistotu si zavolal na atletický svaz, kde se dozvěděl, že šéfem místního oddílu je jeho bývalý spolužák ze základní školy. Slovo dalo slovo a za chvíli seděli v nedaleké restauraci.

„To bych do tebe neřekl komisaři, že se na stará kolena začneš zajímat o atletiku. Je mi ale jasné, že tě u nás na stadionu ve sportovním dresu neuvidíme. Tak proč jsi mě pozval na oběd? Jaké rozumy ze mě budeš tahat?"

„Hod kriketovým míčkem, vrh koulí nebo házení kamenem? Jaké obdobné sporty vlastně existují?

„Vrh koulí je olympijská disciplína, k té toho asi moc dodávat nemusím. Hod míčkem je spíše mládežnická záležitost, alespoň u nás se tomu dospělí nevěnují. A házení kamenem, to jsme trénovali spolu na základní škole, jestli si pamatuješ. Tenkrát jsme dosahovali velmi dobrých výsledků. Myslím, že skoro denně to bylo jedno rozbité okno.“

„A máte u vás v oddíle někoho výjimečného, nějaký reprezentant, někdo, kdo by uměl hodit daleko?“

„Momentálně se takzvaně hledáme. Ze soutěží jezdíme bez medailí. Před pár lety to vypadalo jinak. Nějaký Petr byl velice nadějný talent ve vrhu koulí, ale pak se zamiloval a začal tréninky flákat. Přitom to mohl někam dotáhnout, jelikož kdysi mezi mládeží držel evropský rekord v hodu kriketovým míčkem. Nyní však již netrénuje, a tak by toho asi už moc nehodil,“ uzavřel rozhovor šéf atletického oddílu.

„Ale hodil. Možná byste se divili,“ dodal potichu sám pro sebe komisař.

„Takže mi nechceš prozradit, o co jde?“

„Nezlob se, dnes opravdu nemohu. Ale mockrát ti děkuji, že jsem mohl nepatrně nahlédnout do světa sportu.“

Když se vrátil do kanceláře, pokračoval v úvahách i výpočtech. Zkoušel si vzít do ruky těžítko ze svého stolu, jelikož mělo přibližně podobný rozměr i hmotnost.

„Ale s takovým kamenem se musí přeci umět házet. To není jen tak, když se chce člověk strefit. Je to nějaké zvláštní,“ pomyslel si. Na tom celém případu se mu pořád něco nezdálo. Přeptal se kolegů z jiných oddělení na údajného pachatele, ale kromě jednoho dopravního přestupku z nedávné doby se nedozvěděl nic. Určitě se nejednalo o známou osobu, která by často zaměstnávala policii.

Když se vrátili jeho podřízení a sdělili mu ono kouzelné číslo, tak komisař nejprve chvíli mlčel a krčil rameny, aby se vzápětí chytil za hlavu a vykřikl: „Prokristapána! To snad není možné? Z mapy mi ta vzdálenost vychází menší. Jestli toto někdo hodil, tak by pro něho nemělo být problém hodit světový rekord nebo se alespoň postarat o zápis do Guinnessovy knihy rekordů!“

„A nemohl být třeba na loďce nebo ve vodě?“ začal nahlas přemýšlet komisař.

„To určitě ne. V těch místech je silný proud," dostalo se mu odpovědi.

„A co ten břeh, kde se to stalo. Zkoušeli jste hledat podezřelý předmět?"

„Samozřejmě šéfe. Na břehu nic nebylo. Do vody jsme si netroufali. Je tam velká hloubka, a ještě silnější proud než na druhé straně."

Na nic dalšího se již neptal. Ani by neměl koho. Podřízení opustili v tichosti kancelář, jelikož si všimli, že opět přišla ta chvíle, kdy komisař potřebuje být sám a není záhodno mu klást dotazy nebo se na něho soustředěně dívat. Dostal se totiž do fáze vyšetřování, kdy váhá. Za těch několik hodin získal velké množství informací, vyslechl mnoho slov a vět, ale nyní si potřebuje ujasnit, co s nimi udělá. Jak sám s humorem dodával, potřebuje oddělit zrno od plev.

Chvilku po druhé hodině zazvonil telefon, který ho vyrušil z úvah. „Tak co nového pane komisaři? ozvalo se na druhé straně.

„Asi nic! Protože jsem toho pachatele před chvílí potkala ve městě. Jak to, že jste ho ještě nezavřeli? To snad není možné," uslyšel hlas Jolany, která pokračovala rozčileně: „Jestli potřebujete, tak já vám to povím ještě jednou po pořádku a od začátku, když patrně nevíte kudy kam."

Chvíli bylo ticho. Potom se komisař úředně chladným hlasem rozpovídal: "Slečno, ono to není tak jednoduché. Nemáme žádného svědka, kromě vás. Údajného pachatele jsem samozřejmě vyslechl, ale nic neví. Nemáme proti němu důkazy. Nemáme doličný předmět."

„Nenechte se vysmát. Petr je pěkně mazaný. Tomu budete těžko něco dokazovat!"

„A přesto se o to musím pokusit."

„Nebo přede mnou skrýváte závěry vyšetřování? Udělal to on, viďte?"

„Už jsem vám říkal, že opravdu zatím nevím. Případ není tak jasný, jak si myslíte," pokrčil rameny a pokračoval: „Hodil-li skutečně ten kámen, tak to je úmyslný a předem promyšlený čin, těžké ublížení na těle a s tím půjde k soudu, kde dostane trest. Já si musím být jistý, že neobviním nevinného člověka."

„Nezlobte se, já mám ve zvyku mluvit otevřeně. Podle toho, co jsem o vás slyšela, bych k vám měla mít důvěru. Ale nyní je mi jasné, že to jsou jenom řeči.

Absolutně nechápu, proč nekonáte. Vy toho pachatele asi neznáte, pane komisaři. Ale já ano. Když jsem se s ním rozcházela, tak po mě hodil talíř, tak proč by nyní nemohl sáhnout po něčem jiném? To je přeci úplně jasný případ. Kdo jiný by to mohl udělat?“

„Těžko říct. Případ je složitý.“

„Já si naopak myslím, že to je velice jednoduché. Udělal to ten darebák! Nebo mi snad chcete říct, že ten kámen přiletěl z nebe?“ zvýšila hlas Jolana.

„Uklidněte se slečno, do večera chci mít jasno a zítra rozhodnu. O všem vás budu informovat,“ řekl do telefonu, ale úplně si tím jistý nebyl. Trochu tápal ve svém počínání. Připadal si jako když hledá neztracené a nalézá nehledané.

Jolana ukončila hovor a nastalo ticho. Komisař chvíli přecházel z jedné strany kanceláře na druhou a přemýšlel. Následně zkusil hledat obdobné případy v kartotéce, ale samozřejmě nic takového nenašel. Z této činnosti ho vyrušilo zaklepání na dveře.

„Ahoj. Tak jsem slyšel, že máš novou zálibu, mineralogii. Možná ne celý obor, jenom nějaké ty kamínky.“

„Srandičky, to ti vždycky šlo,“ odpověděl komisař, ale vůbec se nezlobil na svého kolegu, se kterým byli kamarádi a dříve spolu vyřešili nejeden případ. Dnes už pracuje každý na jiném oddělení.

„Nechci tě rušit od práce, jenom jsem něco zaslechl na chodbě. Jméno Jolana. Samozřejmě to není neobvyklé křestní jméno, ale… Ke mně se nedávno dostala informace, že jistá Jolana, která byla hodně známá před lety v Praze, by se měla ukázat v našem městě. Nevím, jestli si na to vzpomínáš? Určitě jsi o tom slyšel. Tenkrát v hlavním městě patřila mezi zkušené uspávačky a ráda kontrolovala obsah pánských peněženek. Nikdy se ji však nepodařilo chytit při činu. Pak se na nějakou dobu odmlčela a nikdo o ní nevěděl. Ani jsme ji tenkrát nikdo neviděli. Pouze to tajemné jméno Jolana.“

„Moc ti děkuji, ale to nebude tento případ. Ta dáma na to nevypadá,“ řekl komisař.

„Že na to někdo nevypadá? Přeci moc dobře víš, že tento výraz používáme, až když známe pachatele," řekl jeho bývalý kolega a šel za svou prací. U dveří se ale ještě zastavil a řekl: „Opravdu máš nevšední případ. Strašně rád bych vědět, kdo to udělal."

„To já také," dodal komisař Hamroň.

Zbytek dne počítal, kreslil, telefonoval a pomalu nabýval přesvědčení, že si zítra dojedou pro Petra, aby ho opět vyslechli a zkusili z něho dostat přiznání. Ale předtím si ještě chce jednou promluvit s Jolanou. Uvědomil si, že o jediném svědkovi toho zase až tolik neví. Ten rozhovor se svým kolegou mu také nepřidal na jistotě.

Chodil po kanceláři sem a tam. Na chvíli se zastavil u knihovny, u psacího stolu či u dveří, vzal do ruky telefon, aby ho vzápětí položil, uchopil nějaké dokumenty, které hned přendal na jiné místo. Nevěděl kudy kam. Nakonec si stoupl k oknu a již po několikáté promýšlel případ od začátku, ale pořád mu něco chybělo. A tak si udělal odpolední kávu, kterou si občas dochucoval kapkou rumu. Někteří jeho kolegové sice tvrdili, že si někdy dochucuje rum trochou kávy, ale takovým řečem on nepřikládal důležitost.

Z pohody ho vyrušilo zaklepání, které nevěstilo nic dobrého, jelikož komisař poznal, kdo je za dveřmi.

„Tak, jak to vypadá komisaři, znáte pachatele nebo alespoň máte ponětí, co se tam včera u té řeky stalo?" zeptal se ředitel policie. Ještě, než dokončil svoji otázku, tak se posadil do komisařova koženého křesla.

„Něco málo už vím, ale moc toho není," hledal komisař složitě slova a čekal, co na to jeho nadřízený řekne.

„A co svědci? Vyslechl jste je. Nerad bych, aby si zbytečně venku otevírali pusu. Znáte to!" svraštil své vysoké holé lesklé čelo ředitel a soustředil na komisaře své malé oči, které přivřené působily, že podřimuje.

„Nemusíte se bát. Ono těch svědků zase až tak moc není," zabručel komisař.

„Slyšel jsem, že pachatelem je jistý Petr. Máte také dojem, že to byl on?"

„Nemám žádný dojem, řediteli. Já nemohu vést vyšetřování na základě dojmů ale skutečností," zkoušel se obhajovat komisař, i když si všiml, že ředitel začíná být minutu od minuty nerudnější a protivnější.

„Tak jinak. Myslíte si, že to udělal?"

„Zatím to nelze dokázat, stejně tak jako nelze dokázat, že to neudělal," odpověděl komisař podle pravdy a odkašlal si.

„A je vám ten případ vůbec jasný?"

„Doufám, že nakonec bude."

„Jakou jste vlastně zvolil metodu vyšetřování tentokrát?"

„Metodu vyšetřování? Vždyť vám už přes dvacet let opakuji, že nemám žádnou metodu. Prostě vyšetřuji."

„Snažte se. Patrně se někdo z vyšších míst o ten případ zajímá. Celý den mě otravují novináři a tvrdí, že se s tím případem dělají nezvyklé tajnosti. Co jim mám říct?"

„Jako vždy. Že vyšetřování probíhá normálně, ať se obrátí na tiskovou mluvčí." Komisař se narovnal a nadechl, ale nic dalšího nedodal. Přeci jenom ředitel je ředitel.

„Ta už mi také několikrát volala a já jsem jí byl schopen říct pouze to, že od vás nemám zatím žádné hlášení. Nezapomněl jste náhodou, že máte svého nadřízeného, kterého je potřeba informovat. Nebo se mám snad závěry vyšetřování dozvědět z televize?"

„No víte, jde o to, že já těch informací zatím moc nemám, ale ráno je moudřejší večera, řediteli. Během zítřka budete mít v počítači mé průběžné hlášení," komisař rezignovaně pokrčil rameny.

Ředitel to ponechal bez komentáře a zvedl se z křesla. Cestou ke dveřím se pokusil zapnout sako přes své klenuté břicho, což se mu ne vždy dařilo. Bouchnutí dveří místo pozdravení patřilo k jednomu z jeho způsobu hodnocení práce podřízených.

Nerudný, mrzutý a nedůtklivý. Mezi svými podřízenými měl zavalitý chlapík pověst podivného morouse, který má dobrou náladu jenom, když nejsou žádné

starosti a problémy. Komisař Hamroň s ním však měl zvláštní vztah. Pouze se zdravili, nikdy se nepotkali v soukromí, ani si neťukli skleničkou. Přesto si jeden druhého svým způsobem vážili. Nikdy si to však zatím neřekli.

Myšlenky ohledně právě řešeného případu se mu míchaly s úvahami o něm samém. Za tři roky půjde do důchodu. Občas tudíž zaslechl od někoho narážku, že je starý. Nikdy si to nepřipouštěl, až nyní. Co když už na to nemá, aby řešil složité případy? Nedávno nastoupil nový zástupce ředitele, mladý ctižádostivý člověk, který vyšel ze školy teprve před rokem. Komisař si pomyslel, že dochází ke střídání generací. Jednoho, možná ne tak vzdáleného dne, bude podobné případy jako je tento, řešit někdo mladší a patrně bude volit modernější metody.

Ještě nějakou dobu seděl v koženém křesle za svým stolem. Levou rukou si podpíral hlavu. Občas si napsal nějakou poznámku z dnešního dne, občas něco škrtnul, občas něco nakreslil. Znovu procházel všechny výpovědi i údaje, které si sám sepsal. Za svou praxi vyšetřoval již mnoho divných případů, ale nikdy neměl takový pocit něčeho neskutečného.

Nedařilo se mu zastřít špatnou náladu. Nakonec pochopil, že dnes toho již moc v kanceláři nevymyslí, tak vypnul počítač a šel domů.

Večer byl unavený a trochu nesvůj ze svých nejistých závěrů vyšetřování. Otevřel si pivo a z knihovny vyndal jednu ze svých oblíbených knih. Výjimečně ani nepustil televizní zprávy, na které se kouká pokaždé, když je doma. Kdyby tak učinil, dozvěděl by se, že v neděli dopoledne dopadly úlomky meteoritu na několik míst na severozápadě České republiky.

Jolana si to přečetla na internetu až pozdě večer. Šla k oknu, podívala se na nebe plné hvězd a musela se pousmát, když se dozvěděla, že astronomové žádají ty šťastlivce, kteří by něco věděli o místě dopadu zbytků meteoritu, aby si to nenechali pro sebe. Nařídila si budík na ráno, aby byla u řeky chvilku po rozednění. Je tam sice hloubka a silný proud, ale co kdyby měla štěstí. Kousek meteoritu by byl krásným svatebním darem pro jejího praštěného ženicha.